

[Axel Kristensen.]

ningen, således at der kan komme hurtige afgørelser og virkelig kan handles.

Jeg er ikke sikker på, at man, når der laves regionaludvalg også behøver byudviklingsudvalg, for regionalområdet må næppe blive for stort, det skal selvfølgelig være stort — det er jeg enig i — men næppe så stort, at den befolkning, der har med det at gøre, mister overblikket over det. Byudviklingsudvalgene skal også være temmelig store. Spørgsmålet er, om man ikke ved at give dem en fornuftig størrelse kan undgå et led. Derfor mener jeg, det bør tages under overvejelse, om det virkelig er nødvendigt at have så mange led og så indviklet en administration, som lovforslaget vil etablere. Derfor kan det være rigtigt, hvad der står i bemærkningerne, at dette kan betyde en hæmning af byudviklingen. Der er ikke noget i vejen for, at man, hvis man har et stort regionalområde, kan nedsætte underudvalg, som kan udarbejde forslag til byudvikling for et vist område, men regionaludvalgene må kunne træffe beslutningen, således at sagen dermed var afgjort. Byplanerne skal selvfølgelig som hidtil laves af kommunerne efter de regler, som de pågældende institutioner måtte beslutte. Man har måttet klare det ved, at landkommunerne er underkastet amterne på visse områder, og at amterne er underkastet ministeriet på visse områder; det måtte man kunne klare ved at appellere til nærmest foregående instans og derved få en langt rimeligere og enklere administration af det hele. Jeg mener, at den formering ved knopskydning, som vi har haft hidtil, kan vi ikke fortsætte med.

Efter at jeg her har angivet de principielle synspunkter, skal jeg sige lidt om de lovforslag, der foreligger. Jeg har jo stort set sagt min mening om lovforslaget om regionalplanlægning. Vi er altså villige til at gå med til større områder for at få en bedre planlægning. Men det behøver jo ikke at betyde, at alt skal bastes og bindes, kun at man sikrer nogle fornuftige hovedlinjer.

I byudviklingsforslaget er begrebet mellemzone ændret. Jeg ved nøje, hvad der var meningen med dette begreb i sin tid, for det var mig selv, der foreslog det; min hensigt var denne, at hvis man i det, man kalder yderzoner, eller i hvert fald i en del

af dem, kunne få lov til at købe grunde til kolonihaver — og det var vitterligt, at der ellers ikke var udstykningsmuligheder — så ville en række mindrebemidlede mennesker købe sådanne grunde i stedet for at leje en kolonihave, hvilket minsandten er lige så dyrt som at købe jorden; i lejede kolonihaver går det jo også sådan, at når træerne får en vis størrelse, bliver lejerne hældt ud, fordi der skal bygges på de grunde. Men altså, hvis folk kunne købe en grund i mere landlige distrikter og ville gøre sig den ulempe at cykle lidt længere ud, hvor de kunne få en grund til lavere pris og yde deres årlige bidrag til kloak- og vejfond, så kunne distriktet i løbet af 10-15 år måske indlemmes — ikke med det formål at være reserve for inderzonen og derved holde grundene for små — og forøge denne zone delvis og stykkevis, for sådan som man har brugt loven, er det helt imod dens mening. For at kunne fortsætte med den forkerte metode ændres loven nu nemlig således, at inderzonerne fortsat skal vokse stykkevis og delvis i stedet for, at de hele tiden skal være tilstrækkelig store. Jeg må for min part sige, at sådan som man nu bruger mellemzonerne, foretrækker jeg dem simpelt hen slettet. Når inderzonerne skal være store nok til at klare alle opgaverne, hvad skal man så med mellemzonerne?

Når man fra regeringens side har accepteret vort synspunkt om, at man løbende skal holde sig underrettet om, at inderzonerne er store nok til at tage det behov for boliger, der kommer, så behøver man ikke mellemzoner, for man kan jo føre arealer ind direkte fra yderzonerne.

Dernæst er der en ændring med hensyn til begrænsningen af, hvad man må bygge i mellem- og yderzoner. Man har hidtil måttet bygge for landbrug, skovbrug og fiskeri, men man har også kunnet bygge landarbejderboliger og kunnet bygge til frøavl, gartneri, frugtplantager, hønserier og funktionærboliger. Alt dette tages nu ud af loven. Vil man bygge noget sådant, skal man søge om det. Der siges meget venligt, at hvis man kan sandsynliggøre, at det er nødvendigt for virksomhedens drift, kan man få lov at bygge, ellers vil man tvinge alt dette ind i landsbyer. Det er et helt unødvendigt indgreb i den frihed, der må være. Yderligere finder jeg, det er en helt forkert tankegang,